

כג:

עין משפט
נר מצוה

ב' א ב ג מ"י פ"א
 מהלכות פרה אדומה
 הלכה טו:
 ב' ד מ"י פ"ו מהלכות
 מעטחי משכן ומשכן
 הל"ח:
 ב' ה ו מ"י פרק י"ג
 מהל' שאר אבות
 העומדות הלכה ו:
 ב' ז מ"י פ"ז מהל'
 פרה אדומה הל' ה:

רבינו חננאל

עשה הפרד אלא לי
אלעזר אי אמרת בעלמא
נמי לא עבד
שמח אבא בשמיטתו
נמי חטאת נמי ויביר
דערוקין אינא ופוקי ר'
דירא עשוה לשפלותו
כטא שר חילוק קי
הילכין הנגנרין כשרה
לא טא שרן עמי
הערב שטת וזי לרתיא
מן העדוקין לא העירבה
עמי. ומקשין
אי הכי דרשפותו
כטא שרן חילוק
חטא אדם אלא תניא
תחתיה ומטבילין ושע
טבילין כן תהוהבה נמי
עמי. טבילין
אבא עשוה לשפלותו
כטא מן בית שבתי
עמי דלא עמי דהאב
הערב שטת. ומקשין אי
דלעלמא לכו הנגנרין
כשרה טבילין לחו
משום חטא דלא
נתייה צינא מפי דמי
עליה ושוארה לה ע
אלא נגיריה ולבני מ
חטא עשוה לשפלות
שחבה לנמי חטאת כטא
מן שבתי עמי וישום
הכי מטבילין. לא. והתניא
לא חשו דבר כשרה
ללומר לא החמירו כשרה
משאר טמא דלעלמ
אבא חשו
אבא חשו דקורטמ
משום חטא דהאב
אבא דלעלמ לא לכו
קורטמ טמא דלכו
פרד נמי לא חו מרשב
כדתיא הוישיל ע הכל
אבא רשע עליו טוב
אבא רשע מן מיתח
לישיבה צא חו שאומרים
לו מודר ונעשה מלאתה.
לא שש טעם נהוג
בקרב ובהלכות עניש
טלה דקורטמ ודכר
חטא חטא האחרונה
נהוגת בקרב ואין נהוגת
בחילוק עניש ע טלה
הקדש: מלע שבתי
הכל ערוף מן שמיטת
לקרב אלא לא לחריט.

יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו. כפרק ר"ע (שם) דף פד: (שם) עבד ק"ו ומה פתין קטנים שטוהרים בזה ר"י שאין להם תוך הראוי למגע בשר בזה עמאים כמה מפך שטומא בזהרם אינו ע"ן שטומא כמה ויבשה הר"ר אברהם מכל הכלים יעבד ק"ו שאין בני מדרס כדאמרין ברא עמוד ונעשה מלאכתנו עמאים כמה מפך כ"ו ועוד קשה לר"י יעבד ק"ו מכלי חרס גדולים שטוהרים מפ"י פסחים במדרס הזכ דליתא בפרק ר"ע (ג"ו סג) [דליף מדרמבי במהדר י"ו] וכל כלי פתוח אשר אין מקד פתיל עליו נטומא ממש משעבי גדולים מפך כ"ו וי"ל דלא דמי דכל הכלים הא דלא נטומאו מדרס לאו משום דכלי הן אלא משום דלאו בני מדרס ניתנו דלא שייך שם וכן כלי חרס גדולים דטוהרים בזהרם עמאים בשרא עמאים הזכ הם משום טומאת מה ושרץ [במזן] יחמנא תליא דליחמקם לשק כל כלי עץ אצל טומאת מדרס לאו משום תוך זהו אלא משום מיוחד לשיטת הלכך מפך שטומא מדרס והוא דמי לא טומא כמה כיון דלית ליה מת אצל השטא עבדין ק"ו מפין קטנים שטוהר בהם גמא והיטב שחן ככלל גדולים ושיין זה מעטען ויהא הכור גדול מעטען גורמ הכבוד דכיון דלא שייך ביה מעט בשר הזכ גם מעט עשירו ומעטין לא שייך ביה וכו' אפי' הן לטומאת מה כגדולים כ"ש דמפך שטומא שם גם עומאה דזכ כיון מדרס יעבד כמה ותו לא שייך לתלק שכן

מיוחד לשיבה והואיל ומהני צו יחוד ישיבה דלא שייך לפרכין קטנים
ממעט תוך ואפ"ה יהו עמלים מדרג הזב הוי הק"ו גמור הואיל
ולית להו עומאת תוך דשייכא צה. הר"י:

שם נגע שבוא יום בסקצתו. הקשה הר"ר נסים גאון דמשמע
הכל הנמקדשו ככלי מדמהני זהו לררף ואילו בשלישי פרק
הערך קבלפי ביומא (דף ע"ג: וסג) נתפסו לו קצתלים מכבדן לאמח
שם (דף ק"ג) בשל יום הכפרותו היא דלכא וזה לשון רשומי ר' יוסף
ועמנו מפני שנקרף לכליו ר' דאח אומר בשם ר"ל יודעים כי
הקטורת ועל הגחלים נחא קולת קטורת וזבנה גחלים מאי א"ר
של כל יום לא היה דמנן נתפסו ממנו קצת גחלים מכבדו ואמח
פוסל את כלום שיהי שם הרבה שאינו לררף ומקוץ ל' - בשל יום
הזה פסקו ליה אי שמח של כסף שמתהו כל קדושה אי לא
יכ"ט"ה הא אמרין בסמוך דמדרבנן מיהא אפילו שאינו לררף לכלי כלי
דרבנן לא יועיל כלום והשתא דאמתינן להכי גם שם שקשה הכי ר'
אין כבך כלום אם שמפידו ור"ם מתקן דכלי שיהי אין מקדשין א'
קוסה (דף ע"ג: וסג) ור"ם מקדשין ומישרי פ"ק דמנחות (דף ק"ג: וסג)
ומבשר (ד' מבשר) מן מקדשין אלא לדעת ופליגתא דלמוריה הוא דרבי ור' ללא
שמעיה זה ונתפסו לו קצת גחלים למכבדן לאמח איירי במחמה של
שדענה מאי מייבמה דהא מוריד גחלים מן הכזבה לררף פליגי
ור"ם דרבנן מיהא. שמעיה לא ללא הכי הוה שייך שפיר לררף דלא
מדרבנן אלא דלית ליה לזרייתא וכו' פ"ב דפסחים (דף ק"ג: וסג)

ידן (י): אלא חיתת הקדש מכשרת דאורייתא מנלן כ' אלא מסיפא (דף ג' ה'). טומא שאכל קדש לפני זריקה דף אומר לוקח אחד אומר אי
תומר מר לרבוט ולבנות אלאמא עיקר קרא לבני דא' דלא
לבוט בשר לה' לי לבנות זאמורין כ' וזה דקאמר בנתיב
לפסול בעלמא ההם מדאורייתא מיהא הוי פסול להקדשה ולא ק
פסחים (דף ה'). עזים ולבונה בני קבלת טומאה ויטו וי' זאולין י'
אפסול וכן מיימי ההם הערבי שמשו אויל בתרומה כ' הניא כפרת
זרימת דף ע"ד: מפין ליה מקדש דקאמר ג' קראי תחייב וישאט
בפרק הקדש רכב (מנחת דף יא'). ילאו עזים ולבונה שאין מקבלין טומא
פסוק ליה כיון דעזי חולין לא מקבלי טומאה דאורייתא אפי' בהכשר
קאמר בפסחים (דף י"ג). אלא יצור דרבנן דעדות דרבי' דרבנן
דגבי מעלות דרבנן וזכר' דעזים ולבונה לא נזת קבולי טומאה
גם משמעות דשמעתי לא משמע הכי אלא דייק דליצור דרבנן

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

עצמאות בטמא שרץ. לעולם בעלמא לא בעי הערב שמש ר"א לבלים
הנגמרים בטמא ואפ"ה איכא הימירא לפי ששופרת של הטמא
(6) עשאן כאילו נגשו בשרץ לענין מנין ראשון ושימי הלךר אי לא
לדפריה נעשים בטבולי יום זו הימא לריבא הערב שמש: **אלא מעשה.**

ללא עשאוה אלל טעמא שדן: לא
טעמא אדם. דהא טעמא שדן לאו אב
 הטומאה הוא וליו טעמא אדם שלא
 מליט טומאה לזרע ולכלי הטועין
 בטמא שדכל טומאה מאחזיהו
 מטמא מת שנאמר והנפש הטועת
 טעמא עד הערב (במדבר יט):
כטמא פס. כליו טעמא בזה
 שמטמא אדם: לא **יחדשו דבר בפרה**.
 אע"פ שעשו זה מעלות הדבה בשביל
 הולול הוא שהיו משמחין בהן
 השורפה לעשותו טבול יום לא יחדשו
 בגרות ומלכות דבר שאלו מלי
 בשום מקום ואלו טעמא שפשו
 כלים הנשמרין בטהרה טעמא מת

א מעתה לא חטמא
 תבה ומטבילה מעין
 כטמא מת אי הכי
 ישיביעו אלמה תניא
 טבילה טבילה אין
 לא אלא עשאוה
 ויהי תניא מעולם
 ר' אבוי שלא אמרו
 דתניא: והיושב על
 וישב עליה תרקב
 ו"ל והיושב על הכלי
 מי שמוחד לשיבה
 מי שמוחד לשיבה

היה אין קר' חדשים גדול מזה: של
אמר קורדוס עומם מושב. כלומר
אז נתנו עוממה בפרה לכל שאינו
ראוי לעוממה כגון לומר קורדוס
אז עוממה מיוחד לשיבה ואינו עשה
שכן העוממה במושב הוא (א) בפרה אכל
בכלי הראוי לקבל עוממה חדשו
לשמות שאינו נוגע במת כענע
במת: **פרק. ח' ס' פא:** אשר
(א) **פ. ב.** מדלל קרין אשר יבש למד
שאינו מדבר אלא באשר מיוחד
ליבש שם תמיד: **הפוסק ר"ע ב.**
רישא קמי העיד ר"ש על אפר עומם
שנע עומם במתקו פסל את כולו:

לכוננו ונחלים. אע"ג דלוא אוכל יונהו חיות הקדש מכשרתן לטומאה:
ספל את כונו. לפי שהכלי מפרנס יחד. ויך עדות מדרבנן היא מדקמי
 ירשא על אפר טהטא בו. והיהו ודאי על כרחך לדיבן היא דמי
 מקרא דר' חנין ליכא למיכף אלא קדשי מוצח אבל אפר פרה לא:
 לא

ויהי מבשרו הא מפיסד בקדש ומיך דצירושלמי דמיתלמן מוקמי
חנינא בשם ר' יוחנן מפני מה אומרים שירי מנחות מחברין את
מכילי שרת מחברין מה בשר להעיד על הפלגות על הכבונה ועל
יומיתר בנחלים של יוה"כ שמה שהיה חותה היה כמניין אלה
ומיזה הרי"ה היה מרמי הירושלמי היה נחלים מאי כלומר למה
הכל צריך והיה דמני לאוקמי במתתה של כל יום אלא משום
ל' שרת מחברין משמע כל כלי שמכניסין דומיא לכבונה וקטורת
יומיתר איכא למימר היינו למ"ד צירוף לאורייתא אבל למ"ד צירוף
יוס יתכן דכלי אינו מפרך רק הראוי לו ומה שאין צריך לו בו ביום
לדעת קאן וקשה להר"ר אלחנן פלוגתא היא שגילה לזו ועברה
(שם דף עה:) וחסא מאי ידמוכות וינקחו את כל כלי השרת
לשבת פלוגתא דתנאי וי"מ מתתה דכסף אינה קדושה כי אם אותה
וסף וקשה להר"ר אלחנן דהא מוצת מקדש את דבר הראוי לו ולא
יהא רבי יוחנן ור"ל ממשע דשיך בנחלים ראו למחברין
איהא מלך צדיקין רק מהסוף ועד הקדמון ממאי דהאי צירוף
והבשר כל טעור ואכל בשר לרבות עשים וצבונה וכן צ"ב דחולין
ל טעור ואכל בשר לרבות עשים וצבונה ובפרק כל הפסולין (וזהו
לוקה אבל בטומאת בשר דברי הכל לוקה דאמר קרא והבשר בו
ובפרק כל שעה (הפסחים דף דה:) והבשר למה לי לרבות עשים
בו ב"ש (דף עה:) והאמרי מר והבשר לרבות עשים וצבונה ומשני
מז דהו פסול אלא לאפוקי איכא דאמר התם לוקה וכו' אומרים
ל' אלא מעלה לאורייתא מיהא הו ומעלה דלאו אוכל הוא ושי' ליה
כו' והאי גברא חזי אלא מעלה והתם לאורייתא הוא דהא בהעבר
ל' דלעולם הו צירוף לאורייתא גבי עשים וצבונה וכו' קאמר הש"ס
י"ל דר"ל כל הכשר אפי' דהיתת הקדש מנשרתו לאורייתא מי"מ לא
יז' לאו יתורא דקרא א"כ איכא למימר דלא מרבינן אלא בהבשר וכו'
ל' עשים וצבונה לעולם לאורייתא ולא כפרס"י דקאמר דייקן התם
גימורא לאורייתא דלאו אוכל הוא לא יתכן דפרישית ככל האי ששנאית
ותהא דקתי הדיד רבי שמעון על אפר חטאת וכו' ואפר
חטאת

קטאת

מסורת הש"ס

(א) שבת נט. נדה מט.
(ב) (פסחים יט. ג.) (עין
הוספות מנחות כד. ד"ה
שמן וכו' ונד"ה צירוף
לדוריימא.) (ד) פסחים שס
ימא תמ. (עדות פ"ח
מ"א.) (ה) הרכזה זו לא
מנחי וכן נשאלתי
מהבג"ד מה"י ז"ל.
(ו) (ועי' ט"ס) ימא מו: ד"ה
כי פליגי.

נורה אור השלם

1. וחישוב על הבלי אשר
ישב עליו הזב יבסס
בגדיו ורחץ במים וטמא
עד הערב: ויקרא טו ו
2. כף אחת עשרה וזב
מלאה קטורת:
במדבר י ו יד

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה עשאוהו וכו' של חטאת עשאוהו כאילו בגע כשרין: (ב) ד"ה שלא אמרו וכו' כמובן הוב שייהא טמא כפרה: (ג) ד"ה אשר ישוב מלח קרינן אשר ישוב: (ד) הו"פ ד"ה שלא וכו' דנידושתמי המלכות מוקמי ליה דהאי דהבא בשל ליה הכפורים חס לשון ירושלמי:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones